

OPENING

Dit...dus, dit is de tussenruimte...

Dit nu hier, het moment voordat er iets begonnen is.

Voor ik duidelijk richting bepaald en jullie achterover leunen en denken “ahhhh dit”.

Het moment voordat duidelijk is wat het is, wie het is, waarom het is.

De ruimte waarin het nog van alles worden kan.

Ik houd ervan, van dit moment, dit prille.

Zoals ik al van mijn dochters hield toen ze nog in mijn buik zaten.

Zo veel, het mooiste wat ik ooit maakte.

Zonder dat ik er mijn perfectionisme in het maakproces gooide.

Het meest perfecte wat ik maakte, maakte ik juist niet door te streven naar perfectie.

Moet je voorstellen dat ik had moeten kiezen tussen 100 neusjes, 100 haartjes, 100 voetjes, had ik dan het neusje dat ze heeft, mooiste neusje wat vlakjes heeft aan de punt, gekozen?

Of de pluizige haartjes van mijn jongste, die mij me doen verzoenen met mijn eigen dunne haartjes?

Had ik dat ene mollige voetje gekozen, nee, ik had niet kunnen kiezen.

En juist omdat ik niet koos werd het het mooiste!

In de baarmoeder de “uber tussenruimte” worden wij wie we worden.

Zonder dat de wereld aan ons duwt en trekt.

En staan we onszelf die ruimte nog toe?

De ruimte waarin iets nog niet weet wat het is?

Toen ik begon met theater maken was die ruimte er.

Ik mocht jaren dingen maken waar ik geen woord over zeggen kon!

Omdat ik dat jaren mocht vond ik een vorm.

“Stand-up filosofy”.

Er was een nieuw woord ontstaan, in een ruimte waar ik jaren geen woorden voor hoefde te hebben.

Geen selfies geen poses geen likes geen views.

JA ik word oud.

En dat maakt me gelukkig, ook.

De overgang, de ondergang zoals ik het noem met mijn vriendinnen.

Is ook tussenruimte.

Als je er durft te zijn, is het prachtig.

Als je er tegen vecht doet het pijn...

Overgang...

Waar ga je naar over? Waar gaat het over?

Overgang, het gaat wel over, dat hoopt je partner ten minste, als je die niet de laan uit hebt gestuurd tijdens een van je woede aanvallen.

Baarmoeder en overgang, tussenruimtes.

Ik zag een man bij het station vanmorgen hij had een bord “ik heb honger”.

Dus ik kocht een warme stroopwafel.

Gaf hem.

Hoopte op een glimlach, kreeg ik niet.

Voelde me betuttelend dat ik ik hem geen geld gaf, maar had geen contant.

Zo veel mensen in tussen ruimtes.

Mensen zonder thuis...dat gaat niet beter worden.

Klimaat ramp, oorlog ontheemding.

Wij worden allemaal dakloos.

Zijn het misschien al moreel en emotioneel gezien.

49,9 procent van de Nederlanders is eenzaam.

Ik ben er een van.

Deze plek het podium is altijd al een ruimte geweest waar ik verbinding vind.

De ruimte om mezelf te zijn, die ik miste als kind.

Als ik nu maker zou worden zou ik niet meer de jaren krijgen om te zoeken wat ik was en wie ik was.

Jonge makers moeten nu al direct zeggen wie ze zijn en wat ze zijn.

Daarmee ontzeg je ze een proces.

Van stamelen stotteren zoeken en zwijgen.

Dat zijn tussen ruimtes waarin nieuwe taal ontstaat.

Opdat er een nieuwe onbekende ruimte opengaat.

De schermen voor onze neus sluiten ons van deze tussenruimte af.

Steeds intiemer online, steeds eenzamer in het echt.
Steeds meer sharen terwijl er analoog steeds minder wordt gezegd.
Steeds meer liken, steeds meer stories.
Maar het zoeken naar een verhaal verdwijnt.
We willen de uitkomst van het zoeken, af en klaar.
De tussenruimte verdwijnt, de stilte het zoeken het onmachtige onhandige gebaar.

Ik houd van deze stilte hier, van jullie luisteren, van de ruimte waarin ik mij nu bevind.
De gulheid van deze stilte oneindig onvoorwaardelijk, wat ik gemist heb toen als kind.
Ik wil voor haar vechten voor de ruimte die ik kreeg toen ik als maker begon.
Ik wil vechten voor de rust waarin ik zonder affe woorden labels likes en filters groeien kon.

Het schijnt dat de wetenschap nu van te voren moet zeggen wat ze gaan ontdekken....
En vooral ook wat dat op levert.
Je kunt je wel voorstellen wat voor desastreus effect dat heeft op onderzoek.
We moeten open vragen stellen.
We moeten elkaar ook in gestamel in stiltes in tranen over onszelf vertellen.

Ik zegen de tussenruimte, aan haar heb ik alles te danken wat ik ben.
Ik dank de tussenruimte waar ik iedereen heb ontmoet die ik liefheb, de tussenruimte waarin ik jou niet alleen zie maar HERKEN.

Zie ze de mensen die vluchten naar ons land, zie de tussenruimte waar zij zijn.
Laat ons tegen de vlammen van protest de vlammen van liefde laten flikkeren.
Laat ons de moed hebben in hun tussenruimte te stappen, met onze twijfel onze vragen onze pijn.
Ontheemd dat zijn we door de rampen van de wereld allemaal misschien wel op een dag.
Dus laat ons de mensen die dat nu zijn welkom zeggen, en wees dankbaar dat je op een plek ben waar ik welkom zeggen MAG.

Als je geen welkom kan zeggen heb je geen thuis.
Als je deur eeuwig op slot zit dan is het geen huis.
De tussenruimte, dat is waar de liefde bloeit.
Waar de traan van ontroering vloeit.
De tussen ruimte dat is de plek waar de twijfel nieuwe dingen maakt...
Waar je daar waar je niet wist dat het pijn deed wordt geraakt...
De tussenruimte, ik hoop je daar vandaag te zien.
Waar "ik heb gelijk" vervangen wordt door "denk ik, misschien".

De tussenruimte waar de uitroep tekens vervangen worden door puntje puntje puntje.

En dit nu, dat ik klaar ben, maar dat we nooit klaar zijn.

Omdat de liefde eeuwig is, net als rouw net als pijn.

Ik wil niet stoppen, ik wil in deze tussenruimte blijven.

Met jullie luisteren als muziek in mijn oren....

Ik hoop dat je vandaag niet alleen de woorden en de punten, maar ook de stilte en de komma's kunnen horen.

Vier de tussenruimte, want misschien komen we daar allemaal terecht.

Of misschien zijn we aan het vechten tegen het idee dat dat is waar we ZIJN.

Met trots deel in de tussenruimte met jullie vandaag, met al mijn ontloken liefde, en nog ongevoelde pijn.

En deze tekst komt niet tot een einde.

Zoals elk einde markeert zij een begin.

Welkom in de tussenruimte.

Ik was er al, en jij nu ook, er staat geen punt maar komma achter deze zin,

BRIEF VANUIT DE TOEKOMST

De dagvoorzitter zegt over mij

“Ze komt straks nog even terug met een brief uit de toekomst”....

En dat straks is nu.

En natuurlijk komt ik dan bij de vraag “heb ik hoop?”

De vraag is of ik van angst of liefde overloop.

Ik denk aan James Baldwin, die zegt “I have to be hopeful because I am alive”.

En daarom is mijn brief uit de toekomst er een die jullie moed gaat geven.

We zijn dan alles kwijtgeraakt behalve onze wil tot leven.

We werden allen dakloos, we werden alle vluchteling.

Omdat we niet meer konden demonstreren, omdat vluchten voor de waarheid niet meer ging.

We snapten dat zij die vluchten zo veel wisten wat wij nodig hadden allemaal.

We zagen dat ONS land nooit had bestaan ONZE waarden ONZE taal.

“Ahh daar ben ik “zei Marjolein toen haar microfoon het deed.

Dat is hoe het voelt voor ons allemaal .

“We zijn er” als er een microfoon is waardoor we gehoord worden door een zaal.

En over tien jaar krijgt iedereen een microfoon voor zijn woorden voor haal taal.

En over tien jaar zijn we die slapende bomen niet vergeten.

En hebben wij het allemaal doorverteld, omdat het MOOI en en dus waar.

Omdat we dat over tien jaar weten.

Omdat het ons ontroerend en wij er zacht van werden allemaal.

En dat is wat Marjolein ons gaf tien jaar geleden in het donker van de zaal.

En haar hobby is glimwormen, en dat wens ik iedereen.

Over tien jaar schemeren we met z’n allen, is Marjolein in het duister niet alleen.

En ik zie haar op het schoolplein staan.

En laat ons samen met haar zoeken naar wat groter is dan wij.

Naar de sterren naar de maan.

En na Marjolein mochten jullie praten, en wat een geluid direct.

Weinig twijfel weinig euhhh, weinig zoeken weinig ongemak.

En over tien jaar zeggen jullie als jullie mogen praten eerst eens niets.

En eerst eens euhmmmm, heel lang.

En dan zeggen jullie niet “dit weet ik allemaal”.

Maar “dit weet ik niet dit maakt me bang.

Beleefdheid small talk goeie bedoelingen, dat is wat ik hoor.
En ondertussen glipte Marjolein weg, in het donker natuurlijk, is ze er vandoor.
Ze kon niet even kunnen vragen “wat vond jij van wat ik deed?”.
Ze staat op het schoolplein, en hoopt dat het wat was, omdat je dat zonder feedback nooit echt weet.

En toen jullie praatten, waren jullie in de tussenruimte?
Of werd hij ook vandaag weer vol gepraat?
En over tien jaar praten we wel anders.
Dan is het voor small talk en beleefdheid echt te laat.
Dan is er alleen maar tussenruimte dan is er geen normaal.
Dan moeten we steeds zoeken, in onszelf en in de taal.

“Ik zet ze nog even in het zonnetje” zegt spreker nummer drie.
En het is Marjolein, die ik met knipperende ogen voor me zie.
“In het zonnetje zetten...” dat zeggen we misschien niet meer over 10 jaar.
Mensen “in de schemering zetten” dat is een veel zachtaardiger gebaar.

Het woord kwetsbaar valt.
En ik geloof dat de kwetsbare van de samenleving vaak de sterken zijn.
Omdat je veel lessen pas kan leren als je in de tussenruimte bent.
Als pijn niet iets is waar je voor wegrent.
Maar een werkelijkheid die tegen wil en dank erkent...

Als je moet vechten voor je plek voor je waardigheid.
En het is mijn droom dat wij dat op waarde schatten over tien jaar tijd.

Malek betwijfeld of we wel echt in de tussenruimte zijn.
En juist omdat hij het zo opengooit, doet de vraag een beetje pijn.
Hij zegt het vriendelijk maar heel beslist, en ik snap wat hij bedoeld.
Ik denk dat de echte tussen ruimte voor vele van ons als ongemak en onvermogen voelt.
Net als liefde vaak best pijn doet, zolang we nog niet in de ideale wereld zijn.
Zo is de tussenruimte in de echte wereld, geen prettig zonnig atelier maar een
Rotterdams ECHT plein.

Niet een leuk concept waar wij wat kunnen experimenteren zonder echt iets op het spel.
Nee de tussenruimte is niet vrijblijvend, daar spreek je je uit.
En over 10 jaar in mijn dromen durven we dat WEL.
To fuck around and find out, die ruimte pakken vanaf nu, voor straks over tien jaar.
En de kwetsbare de sterken noemen, en weten dat wij niets anders hebben dan elkaar.

**En Malek nodigt ons uit om in het ongemak te stappen.
En juist ook bewegen naar de plekken waar we het ECHT niet snappen.
En over tien jaar hebben we daar ook als het veel pijn doet vrede mee.
Dan is de tussenruimte onze wereld, en geen mooi abstract idee.
En glimwormen is ons aller hobby, en dat bomen slapen is een feit.
En wij zullen de wereld mooier maken, door haar te omarmen, vanaf vandaag en
over tien jaar tijd.**

Laura van Dolron.

www.lauravandolron.com